

“สัตว์โลกเป็นไปตามวิถีกรรม”

เทศน์ที่ สถานปฏิบัติธรรมป่าวิเวกสิกขาราม อ.พล จ.ขอนแก่น

พระอาจารย์วัชชัย กัมมสุทโธ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๓ (คำ)

วันนี้เป็นวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๓ มีอยู่บทหนึ่งพระพุทธเจ้าตรัสไว้ “กัมมุนา วัตตะตี โลโก สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม” อันนี้ท่านบอกให้รู้ถึงวิธีการปฏิบัติ วิธีที่จะดำรงชีวิตอยู่ด้วยความปลอดภัยนั่นเอง เพราะอะไร ท่านกล่าวไว้อีกว่า “เรามีกรรมเป็นของๆตน มีกรรมเป็นผู้ให้ผล มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นผู้ติดตาม มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย จะทำกรรมอันใดไว้ ไม่ว่าจะดีหรือชั่ว ย่อมได้รับผลแห่งกรรมนั้น” พระผู้มีพระภาคเจ้าได้สอนให้เรารู้เรื่องของกรรม ให้เชื่อกรรมให้เคารพกรรมนั่นเอง คำว่ากรรมนั้นแปลว่าการกระทำ การกระทำนั้นเป็นกิริยาที่ออกมา เมื่อกระทำไปทางดี กระทำไปทางที่ฉลาด ที่เป็นประโยชน์ ไม่เบียดเบียนตนไม่เบียดเบียนผู้อื่น ไม่มีโทษ ท่านจึงเรียกว่ากุศลกรรม การกระทำทั้งหมดเหล่านี้ จึงสมมติว่ากรรมดี เมื่อกระทำไปในทางที่เป็นโทษ เบียดเบียนตนและผู้อื่น ท่านจึงสมมติเรียกว่ากรรมชั่วนั้นเอง ถ้าเราเข้าใจ ๒ ประโยคนี้ คำว่ากุศลกรรมคือกรรมดี อกุศลกรรมคือกรรมชั่ว จริงๆแล้วเราต้องเข้าใจคำว่ากุศล ก็คือความฉลาดนั่นเอง อกุศลก็คือไม่ฉลาดนั่นเอง การกระทำกรรมด้วยสติปัญญา เป็นไปเพื่อประโยชน์ ไม่เป็นไปเพื่อโทษ เป็นไปเพื่อความไม่เบียดเบียนตนและผู้อื่น นั่นจึงเป็นความฉลาดเป็นกุศลกรรม กรรมที่ไม่ฉลาดก็คือกรรมการกระทำนั้น กระทำไปเพื่อโทษ ไม่ได้เป็นไปเพื่อประโยชน์ เป็นไปเพื่อเบียดเบียนตนและผู้อื่น กรรมนั้นจึงเรียกว่าอกุศลกรรม ทีนี้เรามาสสมมติว่ากุศลกรรมคือกรรมดี เพราะสิ่งที่เป็นไปเพื่อความไม่เบียดเบียนตน เป็นไปเพื่อประโยชน์มิใช่เป็นไปเพื่อโทษ ก็สมมติเรียกว่าสิ่งที่ดี สิ่งใดเป็นไปเพื่อโทษ ไม่เป็นไปเพื่อประโยชน์ เป็นไปเพื่อเบียดเบียนตนและผู้อื่น ก็สมมติเรียกว่าไม่ดีหรือความชั่วนั้นเอง อันนี้พอเราไปแปลไปเข้าใจว่ากรรมดีกรรมชั่ว ก็เลยหลงคำว่าดีคำว่าชั่ว อยากได้ดีไม่อยากได้ชั่ว เมื่อสิ่งใดไม่ดีก็ไม่พอใจ สิ่งใดดีก็พอใจ จึงเป็นภวัตถ์หาวิภวัตถ์หาไป ใ้อที่ไม่พอใจใ้อที่พอใจ มันก็คือความหลงนั่นเอง คำว่าหลงท่านก็เรียกว่าอกุศลมูลนะ ก็คือกรรมไม่ดีนั่นเอง เพราะนั่นถ้าแปลให้ตรงๆแล้วต้องให้รู้ว่า กุศลมูลก็คือกรรมที่เราสมมติว่ากรรมดี เป็นกรรมคือการกระทำคือความฉลาดนั่นเอง ฉลาดนี้ไม่ใช่แบบฉลาดทางโลกที่พุดกัน

ฉลาดแกมโกงเอาเปรียบเขา คนนี้ฉลาด อันนี้ไม่ใช่ อันนั้นพูดผิด คนไหนแกม
โกงเอาเปรียบผู้อื่นก็คือเบียดเบียนตนนั่นเอง เบียดเบียนผู้อื่นนั่นเอง เพราะการ
กระทำนั้นเมื่อคนอื่นเดือดร้อน ผลแห่งการกระทำนั้นก็ย้อนมาสู่เราต้องเดือดร้อนนั่นเอง
แล้วจะบอกว่าเป็นความฉลาดเป็นกุศลกรรมได้อย่างไร อันนี้ให้เข้าใจ แค่ ๒ คำนี้
เข้าใจภาษาตรงนี้ก็รู้ทันทีว่า เราจะปฏิบัติจะประพฤติจะทำการอย่างไรนั่นเอง ที่นี้
คำว่ากรรมนี้เป็นกลางๆ เมื่อเป็นไปด้วยความฉลาดไม่เบียดเบียนตนและผู้อื่น จึง
เรียกว่ากุศลกรรม เป็นไปเพื่อความเบียดเบียนตนและผู้อื่นเป็นโทษ จึงเรียกว่า
อกุศลกรรม ที่นี้กรรมนั้นการกระทำ กระทำได้อยู่ ๓ ทาง ทำทางกายเรียกว่ากายกรรม
ทำทางวาจาพูดออกไปเรียกว่าวจิกรรม ทำทางความคิดนึกเรียกว่ามโนกรรม กรรมทั้ง
๓ ทางนี้ก็เป็นกลางๆ เมื่อทำไปทางกุศลก็จึงเป็นมโนกุศลกรรม เป็นวจิกุศลกรรม เป็น
กายกุศลกรรม ถ้าไปทางอกุศล ก็เรียกว่ามโนอกุศลกรรม วจิอกุศลกรรม กาย
อกุศลกรรมนั่นเอง กายกรรมวจิกรรมก็ออกมาจากจิตนั่นเอง คือมโนกรรมนั่นเอง
มโนกรรมนั้นเป็นหลัก เหตุนั้นท่านจึงตรัสไว้ “เจตนาหัง ภิกขเว กัมมัง วทามิ ภิกขุ
ทั้งหลายตัวเจตนาอันละเป็นตัวกรรม” เพราะอะไร เพราะเจตนาอันก็คือมโนกรรม
นั่นเอง เมื่อมีความคิด ความเจตนา ความมุ่ง มันก็มีการพูดมีการกระทำด้วยกายไปตาม
เจตนาตนเอง เหตุนี้กายกรรมวจิกรรมมาจากมโนกรรม การที่เรารักษามโนกรรม มี
ความเห็นที่ถูกต้องเป็นกุศลกรรม กายกรรมวจิกรรมนั้นก็ออกมาเป็นไปทางกุศล
กรรมนั่นเอง อันนี้พูดเรื่องของกรรม เมื่อกรรมนั้นได้กระทำไปแล้วย่อมมีผล ผลนั้น
เขาเรียกว่าวิบาก วิบากแปลว่าผล ผลแห่งกรรม วิบากนั้นเป็นคำกลางๆเช่นกัน ผลนั้น
เมื่อกรรมเป็นกุศล วิบากก็เป็นกุศล เมื่อกรรมนั้นเป็นอกุศล วิบากก็เป็นอกุศล กรรม
นั้นเมื่อกระทำไปแล้วให้ผลแล้ว เราจึงอาศัยกรรมนั้นนะเป็นเครื่องอยู่ ท่านจึงกล่าวไว้
ว่าเรามีกรรมเป็นของๆตน มีกรรมเป็นผู้ให้ผล มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นผู้ติดตาม
มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัยนั่นเอง เมื่อบุคคลใดไม่ว่าจิตดวงใดใน ๓ โลกนี้ ไม่ว่าจะกามโลก
รูปโลก อรูปโลก ยังไม่เข้าถึงพระนิพพาน ยังต้องเดินทางในสังสารวัฏ การเดินทางใน
สังสารวัฏ ก็ต้องอาศัยกรรมนั่นเองเป็นเครื่องอยู่ จึงต้องทำกรรมที่เป็นกุศล เหมือนการ
เดินทางในทะเลมหาสมุทร ต้องเดินทางเป็นแรมเดือน การเดินทางนั้นจะต้องมีเสบียง
มีเชื้อเพลิงที่จะขับเคลื่อนเรือขึ้นไป มีเข็มทิศ มีความรอบรู้ในทะเลนั้น รอบรู้ถึง
ภูมิอากาศ เรือนั้นจึงจะไปถึงฝั่งได้ ผู้ที่อยู่อาศัยจะปลอดภัยได้ ฉันทใดก็ฉันทนั้น การ

เดินทางในวัฏสงสารนี้ก็เหมือนเราเดินทางในมหาสมุทรนั่นเอง เหตุนั้นเราต้องมีเสบียง
กรัง มีเชื้อเพลิง มีเข็มทิศ มีความเห็นความรู้ที่ถูกต้องนั่นเอง เราจึงต้องศึกษาการ
กระทำ เชื้อเพลิงนั้นคือบุญกุศลนั่นเอง เเสบียงกรังก็คือบุญกุศลนั่นเอง บุญกุศลก็คือสิ่ง
ที่ทำด้วยกุศลกรรมนั่นเอง การทำกุศลกรรมจึงเป็นการสั่งสมกุศลวิบาก คือผลแห่ง
กรรมที่เป็นกรรมดินนั่นเอง เพื่อจะได้อาศัยกรรมดินนั้นดำเนินต่อไปจนถึงฝั่งคือพระ
นิพพานนั่นเอง เหตุนั้นผู้คนส่วนใหญ่ก็สงสัยเรื่องกฎแห่งกรรม ว่าทำอะไรไว้จึงมาเป็น
เช่นนี้บ้าง บางคนก็สงสัยว่า เราทำกรรมกับคนนี้แล้ว พอมาเกิดอีกภพภูมิหนึ่ง คนนี้ก็
ต้องกลับมาทำกรรมใส่เรา อันนี้ถูกหรือผิด อันนี้เป็นความสงสัยไปหมด แล้วก็คิดนึก
จึงมีเจ้ากรรมนายเวร เลยมีคนติดตามล้างตามผลาญกัน ถ้าเราคิดแบบง่ายๆแบบ
คณิตศาสตร์ probability คือความน่าจะเป็น คนๆหนึ่ง สัตว์โลกในโลกนี้ใน ๓ โลกนี้
มากมายมหาศาลนะ จิตแต่ละดวงมากมาย โอกาสที่จะมาเจอกันนะ มาเกิดภพภูมิที่จะ
มาเจอกัน ที่จะมากระทำตอบแทนกันมันน้อยมาก แต่ทำไมพระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัส
คนนี้ทำกรรมอันนี้ไว้จึงได้รับผลกรรมอันนี้ กรรมนั้นนะให้ผล ไม่ใช่เราทำกับนาย ก.
แล้วนาย ก. จึงมาทำคืนกับเรา ไม่ใช่ อันนั้นเป็นโอกาสที่น้อยมาก การที่เราทำกรรมอัน
ใดไว้ กรรมแรกที่เราทำไว้นั้น สิ่งที่กรรมนั้นจะให้ผลมันมีอยู่หลายประการ ๑.คือเรา
ทำกรรมเอาไว้แล้ว ๒.เรามาเกิดอยู่ในภพภูมิที่มีเหตุปัจจัยที่จะให้กรรมนั้นให้ผล แล้ว
กรรมนั้นอยู่ในจังหวะพอดี คือเวลาที่จะให้ผลพอดี เหตุปัจจัยพร้อม กรรมนั้นก็มีแล้ว
เวลาที่กรรมให้ผลก็ประจวบกันพอดี ก็เลยเรียกว่ากรรมนั้นตามมาทัน ก็เลยให้ผล
นั่นเอง นี่ให้เข้าใจให้ถูกต้อง ความเข้าใจให้ถูกต้อง กรรมนั้นนะให้ผล อย่างพระ
เทวทัตกับพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าไม่ได้ไปกลิ้งหินใส่มาพระเทวทัตนะ ไม่มีประวัติ
แต่พระองค์ก็ยอมรับว่า หินที่กลิ้งมาสะกิดแตกใส่ฝ่าเท้าพระองค์นั้น ทำให้หื้อพระ
โลหิตนั้นเป็นกรรมของพระองค์ แต่เป็นกรรมที่สมัยที่ท่านเป็นโพธิสัตว์ ท่านมีน้องต่าง
มารดา ท่านได้ฆ่าน้องชายต่างมารดาเนื่องจากทรัพย์สมบัติ ได้ผลักลงแหว แล้วก็ผลัก
หินลงไปใส่ให้ตายด้วย ผลแห่งกรรมนั้น ท่านจึงถูกเทวทัตผลักหินลงมาใส่ตนเอง อัน
นี้กรรมนี้เป็นตัวแทน ท่านไม่ได้ทำกับเทวทัต แต่มันมีเหตุปัจจัยที่ทำให้ท่านต้องใช้ผล
กรรมนั้นคือ ๑.ท่านได้สร้างกรรมไว้แล้วสมัยที่เป็นโพธิสัตว์ ข้อที่ ๒.พระเทวทัตได้ผูก
พยาบาทพระพุทธเจ้าไว้ในอดีต ข้อที่ ๓.พระเทวทัตเมื่อมาเกิดในสมัยพระผู้มีพระภาค
เจ้า ได้เกิดมิจฉาทิฏฐิเห็นผิด อยากเป็นใหญ่อยากปกครองสงฆ์ เมื่อไม่ได้จึงลอบปลง

พระชนม์พระพุทธเจ้า ความคิดความเห็นที่ผิดนั้น แล้วตัวละครนั้นมี คือองค์ประกอบ เหตุปัจจัยถึงพร้อม เมื่อเหตุปัจจัยถึงพร้อม พระผู้มีพระภาคจึงใช้กรรมตรงนั้นนั่นเอง แต่ท่านไม่ได้ทำเทวทัต เทวทัตไม่ได้มาทำคืน ไม่ใช่ กรรมนั้นมันเป็นตัวใหม่ เป็นกรรมตัวแทนนั่นเอง เทวทัตเหมือนตัวแทนแห่งกรรมนั่นเอง ที่ให้พระผู้มีพระภาคเจ้า ใช้กรรม เมื่อท่านใช้กรรมหมดก็เรียกว่าโอฬัทธิกรรม พระผู้มีพระภาคเจ้าก็ใช้กรรมนั้น หมด กรรมนั้นก็เลยเป็นโอฬัทธิ คือยุติหมด ท่านไม่มีกรรมนั้นสืบต่อ แต่พระเทวทัตทำ ด้วยเจตนาที่มุ่งทำร้ายที่เบียดเบียน เป็นอกุศลกรรม จุดนี้พระเทวทัตต้องใช้กรรมที่ตัวเองทำเป็นอกุศลกรรม จึงเป็นเหตุให้พระเทวทัตไปเกิดในนรกเอง อันนี้แยกให้ออกคนละประเด็น ไม่ใช่พระผู้มีพระภาคเจ้าใช้กรรมของพระองค์ พระเทวทัตไม่ ต้องใช้กรรมเพราะมาทำแทน ไม่ใช่ มันคนละเหตุคนละปัจจัย ให้เข้าใจเรื่องกฎแห่ง กรรมให้ถ่องแท้ เมื่อเราเข้าใจกฎแห่งกรรมแล้ว เราจะรู้จักทางประพฤติปฏิบัติตนเอง แล้วมีบทหนึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ “ธัมโม หะเว รักษะติ ธัมมะจาริง ธรรมแล ย่อมคุ้มครองผู้ประพฤติธรรม” การประพฤติธรรมก็คือการทำกรรมที่ดีนั่นเอง คือกุศล กรรมนั่นเอง คือการมาฝึกเจริญศีล เจริญสมาธิ เจริญปัญญา การมาเจริญศีลสมาธิปัญญา ก็คือมาทำกุศลกรรมนั่นเอง การมาทำกุศลกรรม ๑.เราก็ได้ฟังกุศลกรรมนั้น ๒. สติปัญญากุศลกรรมนั้นรักษาจิตนั่นเอง ให้ฉลาดให้รอบรู้ เมื่อฉลาดรอบรู้ กระทำสิ่ง ใดด้วยความฉลาดด้วยความรอบรู้ จึงเปิดช่องให้อกุศลกรรมที่เคยทำไว้ให้ช่องน้อย เปิด ช่องให้มันน้อย หรือไม่เปิดช่องปิดช่องโหว่หมด กรรมนั้นเมื่อถึงเวลาจะให้ผล แต่ไม่มี เหตุปัจจัย เพราะสติปัญญานั้นนะ ยกตัวอย่างง่ายๆ อย่างเราเคยฆ่าสัตว์ เราจะถูกเขาฆ่า ใช้กรรมตรงนั้น ทีนี้เรามาประพฤติปฏิบัติธรรม เราอาจจะเคยช่วยสัตว์ช่วยชีวิตสัตว์ ไว้ เรามาประพฤติปฏิบัติธรรม เราก็ไม่ไปเที่ยวคลับเที่ยวบาร์ พอไม่เที่ยวคลับเที่ยวบาร์ ก็เลยไม่ได้จังหวะที่เขาจะฆ่าเราคืน นั่นคือสติปัญญาคือธรรมะคุ้มครองนั่นเอง แต่คนที่ ไม่ได้ปฏิบัติคิดอยากไปเที่ยวอยากอะไร เวลามันมีคขึ้นมาก็อยากสนุกสนานอยากไป เที่ยว พอไปเที่ยวไปคลับไปบาร์พอดีก็เลยไปบังเอิญถูกเขายิงผิดตัวตายก็มี มันก็เลย เพราะอะไร เพราะกรรมนั้นมันให้ผล มันตามมาทัน เพราะเหตุปัจจัยมันถึงพร้อม เหตุ นั้นท่านจึงตรัสเรื่องกรรมไว้หลายๆลักษณะ ๑.พูดถึงเวลาที่กรรมให้ผล กรรมบางอย่าง ให้ผลในปัจจุบัน เราทำกรรมไปในปัจจุบันชาตินี้ ก็ให้ผลไปในปัจจุบันชาตินี้ กรรม บางอย่างให้ผลในชาติต่อไป กรรมบางอย่างให้ผลในชาติที่สองสามสี่ห้าไป กรรมที่

ให้ผลแล้วเป็นอโหสิกรรม หรือกรรมที่ให้ผลในชาตินี้ เมื่อพ้นชาตินี้ไปกรรมนั้นหมดกำลัง ก็เป็นอโหสิกรรมเหมือนกัน หรือกรรมให้ผลในชาติต่อไป กรรมในชาติที่แล้วจะให้ผลเราในชาตินี้ แต่เหตุปัจจัยไม่มีช่องให้ผล เมื่อผ่านระยะตรงนี้ไปกรรมนั้นก็เลยเป็นอโหสิกรรม ตรงที่ไม่มีเหตุปัจจัยตรงนี้ล่ะ อาศัยตัวกรรมะนั้นเองคุ้มครอง จึงเป็นอโหสิกรรม ธรรมดาที่ไม่มีเหตุปัจจัยตรงนี้ล่ะ อันนี้ลักษณะของกรรม ที่นี้ท่านยังพูดกรรมให้ผลตามหน้าที่ กรรมบางอย่างท่านเรียกชกกรรม กรรมที่นำไปเกิด เวลาเราจะตายจะไปจุดไปเกิด ชกกรรมตัวนั้นนำไปเกิดนี้ข้อที่ ๑. ข้อที่ ๒.อุบัติถัมภกกรรม กรรมที่สนับสนุนนะ อย่างเช่น บางคนไปเกิดเป็นมนุษย์เป็นตระกูลที่ดี กรรมก็สนับสนุนให้เจริญขึ้นไปอีก บางคนไปเกิดในตระกูลยาก กรรมก็สนับสนุนให้ยากลำบากขึ้นไปอีก อันนี้เขาเรียกว่าอุบัติถัมภกกรรม ที่นี้อีกกรรมประเภทหนึ่งคืออุปปีพกกรรม กรรมบีบคั้น หมายความว่า เวลาเราไปเกิดในตระกูลดี มันก็มีกรรมมาบีบให้เราไปในทางไม่ดี หรือมีอุบัติถัมภกกรรมสนับสนุนให้ดีแล้ว กรรมตรงนี้มันก็มาบีบบง อันนี้เป็นกรรมบีบคั้น กรรมที่บีบบคั้นนี้มันจะให้ผลตรงกันข้าม ถ้ากรรมดีให้ผล กรรมนี้มันก็ลดผลของกรรมดีลง ถ้ากรรมชั่วให้ผลกรรมนี้ก็ไปลดผลของกรรมชั่วลง อีกกรรมประเภทหนึ่งท่านเรียกว่าอุปฆาตกรรม กรรมตัดรอน อย่างเช่นคนนี้เจริญเติบโตควรจะอายุ ๘-๕๐ ปีถึงอายุขัยตาย แต่ ๔๐-๕๐ ปีตายก่อน เพราะเคยฆ่าสัตว์เคยอะไร กรรมตัวนี้มันมาตัดรอนชีวิตให้สั้นลง นี่เป็นอย่างหนึ่ง ที่นี้กรรมอีกประเภทหนึ่งขึ้นกับความแรงของการกระทำ กรรมที่ขึ้นกับความแรงของการกระทำก็คือ ๑.ครุกรรม กรรมที่หนักจะให้ผลก่อน อย่างเช่น ที่เราทำการฆ่าบิดามารดา ทำพระพุทธรเจ้าหื้อพระโลหิต ทำสังฆเภทอย่างนี้ อันนี้เขาเรียกว่ากรรมที่หนัก กรรมหนักนี้จะให้ผลก่อน แล้วจะกั้นกรรมอื่นเมื่อทำกรรมนี้ลงไป เหมือนพระเทวทัต เหมือนพระเจ้าอชาตศัตรู เมื่อทำกรรมฆ่าพ่อไป กรรมนี้มันให้ผล เมื่อฟังธรรมพระพุทธรเจ้าเข้าใจแจ่มแจ้ง แต่โศดาปัตติมรรคโศดาปัตติผลไม่เกิด พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสต่อเหล่าสาวกเมื่อพระเจ้าอชาตศัตรูไป อชาตศัตรูถ้าไม่ได้ทำปิตุฆาตฆ่าบิดา เมื่อตถาคตแสดงธรรมจบสิ้นลง อชาตศัตรูจะสำเร็จเป็นพระโศดาบัน นี่พระองค์ตรัสไว้ ครุกรรมตัวนี้ล่ะเขาเรียกว่าอนันตริยกรรม มาตัดรอน แต่อันตริยกรรมนี้มันมีทั้งฝ่ายกุศลเหมือนกัน อย่างเช่นโศดาปัตติมรรคเกิด มันจะให้โศดาปัตติผลเกิดทันที เมื่อโศดาปัตติผลเกิดแล้ว มันจะตัดภพชาติไปหมดเหลืออย่างมากแค่ ๗ ชาติ อันนี้เป็นอนันตริยกรรมฝ่ายกุศลนั่นเอง ต่อไปอาจิณณกรรม กรรมที่

เคยกระทำเป็นอาจิน เป็นความเคยชินทำบ่อยๆ เมื่อกรรมหนักไม่ได้ให้ผล ไม่มี คือ
หมายความว่าเราไม่ได้ทำอนันตริยกรรมไว้ กรรมที่จะให้ผลต่อมาก็คืออาจินณกรรม
ต่อไปก็อาสันนกรรม คือกรรมเวลาใกล้ตาย เวลาใกล้ตายถ้าไม่มีกรรมหนัก ไม่มี
อาจินณกรรม กรรมใกล้ตายนั้นจะให้ผล เวลาคนตายถ้าทำอนันตริยกรรมไว้ เขา
เรียกว่ากรรมนิमितหรือคตินิมิตที่ทำกรรมหนักไว้จะปรากฏในจิต เมื่อปรากฏแล้วจิตนั้น
จะดับแล้วนำไปเกิดตามนั้น อย่างเช่นฆ่าพ่อฆ่าแม่ เวลาจิตจะดับมันจะปรากฏขึ้น เมื่อ
ปรากฏมันก็จะนำไปเกิดในนรกทันที นี่เป็นกรรม ที่นี้ถ้ากรรมพวกนี้ไม่มี กรรมที่เคย
ชินไม่มี มันก็จะไปเป็นกรรมที่ตอนจะตาย ตรงนี้ก็จะพาไปเกิด ที่นี้อีกกรรมประเภทหนึ่ง
เขาเรียกว่ากัตตตากรม กรรมสักว่าทำ กรรมที่ทำด้วยเจตนาอ่อน เจตนาที่อ่อน หรือ
ทำด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์แล้วเกิดโทษขึ้นมา เมื่อกรรมอันอื่นไม่มีกรรมนี้จึงจะให้ผล
เหตุนี้ถ้าเราเข้าใจเรื่องกฎแห่งกรรม ทำอะไรให้ใช้สติปัญญา ให้เกิดความรอบคอบ
นั่นเอง ความรอบคอบนั่นเอง ความมีสติปัญญานั้นเองจะคุ้มครองหมด ให้ผลแห่งงาน
นั้นถูกต้องแล้ว ยังคุ้มครองไปภายภาคหน้า ไม่ให้เราต้องใช้กรรมที่เป็นอกุศลนั่นเอง
ไม่ใช่ว่าฉันไม่มีเจตนา ยันอย่างเดียว ฉันไม่ต้องใช้กรรม มันมีกรรมสักว่าทำอยู่ ถ้าเรา
ทำด้วยความไม่รอบคอบไม่ใช้สติปัญญา ถ้ากรรมอื่นไม่มีกรรมนี้ให้ผลนะ ฉันใดฉัน
นั้น เหตุนี้วันนี้มาพูดเรื่องกรรมให้ฟัง เมื่อเราเข้าใจแล้ววิธีแก้กรรม คือกรรมใดเมื่อ
มันให้ผล การแก้กรรมคือการยอมรับใช้กรรม ไม่คืนรน นี้ข้อที่ ๑. ข้อที่ ๒.การจะแก้
กรรมคือการสร้างกรรมใหม่ ที่เป็นกุศลกรรมในปัจจุบันนั่นเอง ภาวนาให้เกิดมรรคผล
เมื่อโศคาปัตติมรรคเกิด โสคาปัตติผลเกิด มันตัดกรรมที่จะไปนรกหมด อบายภูมิไม่
ไป อันนี้คือแก้กรรม แต่ไม่ใช่แก้ไปสะเดาะเคราะห์ทำนั้นทำนี้ไม่มี มีแต่ต้องประพฤติ
ปฏิบัติกรรมที่ดีในปัจจุบันนั่นเอง ให้เข้าใจให้ถูกต้อง ข้อที่ ๓.เมื่อเราศึกษาใช้สติปัญญา
ทำด้วยสติปัญญา ไม่ทำด้วยโลกโภจหลง กรรมที่จะให้ผลบางอย่างไม่ได้ช่อง เพราะ
จิตที่เป็นกุศลนั้นยอมดึงสิ่งที่เป็นกุศลเข้ามา จิตที่เป็นอกุศลนั้นยอมดึงสิ่งที่เป็นอกุศลเข้า
มา เมื่อดึงสิ่งที่เป็นอกุศลเข้ามา มันก็จะดึงจังหวะที่เราจะต้องใช้ออกุศลกรรมนั่นเอง
นี้ให้เข้าใจไว้ เหมือนกัน เมื่อจิตที่เป็นกุศลมันดึงสิ่งที่เป็นกุศลเข้ามา มันก็จะดึงจังหวะ
ของกุศลที่เราเคยทำไว้มาให้ผลเหมือนกัน เหตุนี้แม้แต่กรรมที่เป็นอกุศล เมื่อจิตมัน
เป็นกุศลมันดึงสิ่งที่เป็นกุศล มันก็เลยเป็นกรรมที่ไปบีบคั้นกรรมที่เป็นอกุศลนั่นเอง
กรรมที่เป็นอกุศลจึงให้ช่องได้น้อยนั่นเอง เหตุนี้การแก้กรรมก็คือการประพฤติปฏิบัติ

ธรรมนั่นเอง ให้มีสติ ให้มีสมาธิ ให้มีปัญญา รอบรู้ในกายใจขั้น ๕ รู้สิ่งควรทำไม่ควรทำ จึงได้ทั้งประโยชน์ปัจจุบัน ได้ทั้งประโยชน์ในภายภาคหน้า เหตุนี้ทำให้เข้าใจถูกต้อง เมื่อเข้าใจถูกต้องทำถูกต้อง สิ่งที่ทำถูกต้องจึงเป็นสิ่งที่เราได้อาศัย เหตุนี้แก้มัสสกะดาญาณ การเชื่อกรรม การเชื่อผลแห่งกรรม การประพฤติดูถูกต้อง การทำสิ่งที่ถูกต้อง เราจึงได้ใช้ได้อาศัยความถูกต้องคือกุศลกรรมนั่นเอง เหตุนี้พุทธพจน์ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ “แก้มมุนา วัตตะตี โลโก ตัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม” เป็นการแสดงถึงสิ่งที่ท่านเตือนเหล่าสาวกให้รู้จักการกระทำกรรมที่เป็นกุศล ละกรรมที่เป็นอกุศลนั่นเอง แล้วให้รู้จักความไม่ประมาทนั่นเอง อย่าประมาทในกรรมนั่นเอง ไม่ให้ประมาท เมื่อไม่ให้ประมาท เราก็จะสามารถเดินด้วยความปลอดภัย เหตุนี้พุทธพจน์ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ “กรรมชั่วไม่ทำเสียเลยดีกว่า เพราะทำไปแล้วย่อมให้ผลเดือดร้อนในภายหลัง” เหตุนี้วันนี้ย้อนกลับมาที่ปัจจุบันคือ การกระทำไม่ว่าคิด ไม่ว่าพูด ไม่ว่ากระทำทางกายให้ใช้สติปัญญา ทำไปเพื่อความไม่เบียดเบียนตนและผู้อื่น ทำด้วยประโยชน์ ไม่ทำโทษนั่นเอง เราก็ได้อาศัยกรรมนั่นเอง การแสดงธรรมก็ขอยุติแต่เพียงเท่านี้ ยะถา วาริวะหาฯ.

ธัมโม หะเว รักขะติ ธัมมะจาริง ธรรมแลย่อมคุ้มครองผู้ประพฤติธรรม
การแก้กรรมก็คือการประพฤติปฏิบัติธรรมนั่นเอง
ให้มีสติให้มีสมาธิให้มีปัญญา รอบรู้ในกายใจขั้น ๕ รู้สิ่งควรทำไม่ควรทำ
จึงได้ทั้งประโยชน์ปัจจุบัน ได้ทั้งประโยชน์ในภายภาคหน้า